

deles dugliga jägare, oförskräckta och uthålliga. Men därtill hade de lärt sig timra och snickra, ty i båda dessa arbeten stod Pekka Huskoinen ett godt stycke framom sin tids skogsfinnar. Den unge Pavo hade äfven visat stor vetgirighet. Detta hade ej undgått Pekka, och han hade mycket sysselsatt sig med den unge mannen. Denne hade också fattat en varm tillgifvenhet för Pekka, hvilken han äfven uttalat då hans bror flyttat till sin nya sved vid Makkantjärn. Pekka hade icke fäst sig vid Pavos ord, utan då han lämnade sin egendom sagt åt Matts: »Pavo blir väl hos dig så länge han vill, och det bör du vara glad åt.» Matts hade blott nickat bekräftelse därpå.

Några dagar därefter fann Nila Pavo sittande utanför sitt pörte då han tidigt på morgonen kom ut.

»Kom in du, Pavo!»

»Du är tidigt ute i dag,» sade Karna, i det hon gaf honom en skål varm vassle, finnarnas vanliga morgondryck.

Sedan skålen var tömd sade Pavo: »Jag vill hafva hyndan din, Nila!»

»Ja, tag henne!»

Därmed gick Pavo.

»Undrar just hvad han tänker på nu,» sade Karna. »Kanske du går med honom, Nila! Pavo är ung och oförvägen och björnarna denna årstid ondsinta.»

»Å nej, nog reder Pavo sig, och nu vill han vara ensam, efter han icke sade något.»

Då Pavo kom in i skogen satte han sig att smeka Tispa, hyndan, hvilken å sin sida visade sig förnöjd åt att få följa honom. »Ja, du, nu äro vi fria, du och jag; nu skall du hjälpa mig att finna honom, och sedan! Kom nu!»

Därpå gingo de åter till Bjurberg. Pavo sade nu Matts, att han ämnade sig ut på världen. Matts sökte afråda honom, men därtill ville han ej lyssna. »Jag går väl ändå,» svarade han, och så lade han in sina få tillhörigheter i sin näfverkunt, axlade denna, fattade bössan och gick åt samma håll han sett Pekka Huskoinen gå.

»Ah!» sade Matts till Maren. »Han trifves ej hos oss. Du skall se, han går att söka Pekka.»